

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/cuj-2025-4-14>**Шопіна Ірина Миколаївна**

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри адміністративно-правових дисциплін
Львівського державного університету внутрішніх справ
ORCID: 0000-0003-3334-7548

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Мета статті полягає у визначенні проблем забезпечення безпеки інформаційної сфери органами виконавчої влади та окресленні напрямів їх вирішення. Досліджено трансформацію інформаційної політики України в умовах тривалого збройного конфлікту та воєнного стану. Акцентовано увагу на загрозах, що виникають унаслідок російських інформаційно-психологічних операцій, які тривають понад три десятиліття та не зменшили інтенсивності після 2022 року. Підкреслено ризики, пов'язані з використанням відкритих даних для розвідки, терористичних актів та компрометації критичної інфраструктури.

Особливу увагу приділено цифровізації публічного управління, зокрема розвитку системи «Дія», електронного правосуддя та державних реєстрів, що забезпечили високий рівень доступності послуг і зменшили корупційні ризики. Окремо розглянуто правові механізми обмеження конституційних прав і свобод під час воєнного стану. Наголошено на необхідності збереження інформаційно-правової основи для громадського контролю за сектором безпеки й оборони.

Для вдосконалення роботи органів виконавчої влади в інформаційній сфері під час воєнного стану вважається необхідним законодавчо закріпити критерії та вичерпний перелік інформаційних прав і свобод, які можуть бути обмежені в цей період, з урахуванням потреби підтримання балансу між інтересами національної безпеки та принципами прозорості й відкритості публічної інформації.

Обґрунтовано необхідність посилення узгодженості, безперервності та цілеспрямованості державної інформаційної політики, зокрема шляхом оновлення та адаптації Стратегії інформаційної безпеки до реалій тривалого повномасштабного збройного конфлікту. Оновлена Стратегія має включати створення цільових програм інформаційної підтримки українських громадян за кордоном для збереження їхнього зв'язку з Батьківщиною та стимулювання майбутнього повернення. Особливу увагу в оновленому тексті Стратегії інформаційної безпеки слід приділити інформаційній підтримці українців на тимчасово окупованих територіях та запобіганню індоктринації українських дітей і молоді.

Ключові слова: інформаційна сфера, інформаційна безпека, органи виконавчої влади, інформаційні правовідносини, інформаційна політика, публічне управління, доступ до публічної інформації, захист персональних даних.

Shopina I. M. Problems of security in the information sphere by the bodies of executive authorities

The purpose of the article is to determine the problems of ensuring the security of the information sphere by executive authorities and to outline directions for their resolution. The transformation of Ukraine's information policy under the conditions of a protracted armed conflict and martial law is investigated. Emphasis is placed on the threats arising from Russian information-psychological operations, which have lasted for over three decades and have not decreased in intensity after 2022. The risks associated with the use of open data for intelligence, blackmail, terrorist acts, and compromising critical infrastructure are highlighted.

Attention is paid to the digitalization of public administration, particularly the development of the Diia system, e-justice, and state registers, which have ensured a high level of service accessibility and reduced corruption risks.

Legal mechanisms for restricting constitutional rights and freedoms during martial law are examined separately. The necessity of preserving the information-legal basis for public control over the security and defense sector is emphasized.

To improve the work of executive authorities in the information sphere during martial law, it is deemed necessary to legislate criteria and an exhaustive list of information rights and freedoms that may be restricted during this period, taking into account the need to maintain a balance between national security interests and the principles of transparency and openness of public information.

The necessity of enhancing the consistency, continuity, and focus of state information policy is substantiated, particularly through the renewal and adaptation of the Information Security Strategy to the realities of a protracted and high-intensity armed conflict. The updated Strategy should include the creation of targeted programs for informational support of Ukrainian citizens abroad to maintain their connection with the Homeland and stimulate future return. Special attention in the updated text of the Information Security Strategy should be given to informational support for Ukrainians in the temporarily occupied territories and preventing the indoctrination of Ukrainian children and youth.

Key words: *information sphere, information security, executive authorities, information legal relations, information policy, public administration, access to public information, personal data protection.*

Вступ. Повномасштабна російська збройна агресія та тривале функціонування публічних інститутів у правовому режимі воєнного стану ініціювали кардинальні трансформації всієї системи виконавчої влади та наклали свій відбиток на управління інформаційною сферою. З огляду на те, що Конституція України та профільний Закон України «Про правовий режим воєнного стану» допускають тимчасове звуження певних громадянських прав і свобод, критично необхідним є пошук рівноваги між забезпеченням національної безпеки та збереженням засад демократії. Внаслідок цього в інформаційній сфері в період дії воєнного стану постає низка складних викликів, які безпосередньо стосуються механізмів громадського нагляду за виконавчими структурами, системності державної комунікаційної стратегії та належної взаємодії з громадянським суспільством. Успішне подолання цих труднощів є ключовою передумовою для зміцнення демократичних завоювань та ефективної протидії руйнівному інформаційно-психологічному впливу країни-агресора. У поєднанні з прогалинами правового регулювання інформаційних правовідносин в Україні вказане зумовлює актуальність теми цієї статті.

Матеріали і методи. Питання інформаційної безпеки та розвитку інформаційної сфери розглядала у своїх роботах І. Арістова, яка дослідила системоутворюючу роль інформаційної сфери у забезпеченні сталого економічного, соціального та екологічного розвитку і довела, що цифрові технології, включаючи штучний інтелект, Інтернет речей та системи великих даних, створюють потужний ін-

струментарій для оптимізації ресурсокористування, зменшення викидів парникових газів та підвищення ефективності різних секторів економіки [1]. О. Баранов визначив сутність правовідносин в інформаційній сфері як інформаційних та інформаційно-інфраструктурних суспільних відносин, що регулюються нормами інформаційного права і виникають у процесі обороту інформації, тобто в процесі її створення, поширення (передачі), зберігання, використання та знищення (утилізації), а також у процесі забезпечення обороту інформації між суб'єктами, які мають суб'єктивні права та юридичні обов'язки, що реалізуються методами правового регулювання приватного і публічного права [2]. А. Марущак дослідив передумови для формування правових механізмів протидії дезінформації у соціальних медіа у контексті національної безпеки [3]. Разом із тим у науці інформаційного права спостерігається недостатність досліджень, пов'язаних із функціонуванням системи публічної влади в умовах правового режиму воєнного стану, особливо в інформаційній сфері.

Метою статті є визначення проблем забезпечення безпеки інформаційної сфери органами виконавчої влади і окреслення напрямів їх подолання.

Результати. Проведення російським агресором інформаційно-психологічних операцій проти Української держави триває вже більше трьох десятиліть і активно продовжується після набуття збройною агресією держави-терориста повномасштабного характеру. Нині ціна помилки в інформаційній сфері є надзвичайно високою – будь-які відомості та дані

активно використовуються противником для розвідування позицій підрозділів Збройних сил України та інших військових формувань, проведення шантажу на основі компрометуючої інформації, здійснення терористичних актів проти цивільного населення та об'єктів критичної інфраструктури.

Перед початком повномасштабної російської збройної агресії наша держава перебувала на піку розвитку цифровізації процесів взаємодії громадянина і держави, а також діяльності органів публічної влади. Незважаючи на певні недоліки системи «Дія», а також єдиних та державних реєстрів (переважно пов'язаних із їх вразливістю до витоку персональних та інших даних), можна констатувати, що Україна вийшла на одне з перших місць в Європі у сфері цифрової трансформації органів публічного адміністрування. Єдина судова інформаційно-телекомунікаційна система, яка включає у тому числі й підсистему «Електронний суд», дозволила зробити великий крок уперед на шляху підвищення доступності правосуддя. Цифровізація сфери публічних послуг підвищила зручність та інклюзивність користування ними для громадян, а також сприяла зниженню корупційних ризиків у найбільш чутливих сферах правовідносин. Навіть після 2022 року цифровізація відносин між громадянином і державою не стала на паузу: за рейтингом Online services Index, міжнародного дослідження E-Government Development Index, що оцінює 193 країни світу та розробляється ООН, Україна посідає 5-е місце за рівнем розвитку цифрових державних послуг. У 2018 році Україна була в цьому рейтингу на 102-му місці. Так, за шість років країна перетнула 97 позицій і посіла 5-е місце [4].

Широкомасштабна збройна російська агресія проти України вимагала ефективної адаптації усіх державних інституцій до функціонування в режимі воєнного стану. В умовах значних трансформацій у системі публічного управління демократичної правової держави вирішальне значення має прозоре правове упорядкування всіх згаданих процесів. Це зумовлено тим, що кожен суб'єкт правовідносин – як фізична, так і юридична особа – має

отримувати доступну та чітку інформацію про корективи у своєму юридичному становищі та обов'язі гарантованих йому прав.

Конституція України та Закон України «Про правовий режим воєнного стану» визначають межі можливих обмежень конституційних прав і свобод, встановлюючи запобіжники проти можливих зловживань. Таким чином, чіткість і публічність правових норм є гарантом довіри суспільства до влади та її дій під час правового режиму воєнного стану. Недосконалість регулювання в цій сфері спричиняє правову невизначеність та створює ризики для демократичних механізмів.

Відповідно до ч. 2 ст. 64 Основного Закону в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень [5]. Відповідно до ст. 6 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в указі Президента України про введення воєнного стану зазначаються вичерпний перелік конституційних прав і свобод людини і громадянина, які тимчасово обмежуються у зв'язку із введенням воєнного стану, із зазначенням строку дії цих обмежень, а також тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень [6]. В Указі Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24 лютого 2022 року було визначено, що у зв'язку із введенням в Україні воєнного стану тимчасово, на період дії правового режиму воєнного стану, можуть обмежуватися конституційні права і свободи людини і громадянина, передбачені статтями 30–34, 38, 39, 41–44, 53 Конституції України, а також вводиться тимчасові обмеження прав і законних інтересів юридичних осіб у межах та обов'язі, що необхідні для забезпечення можливості запровадження та здійснення заходів правового режиму воєнного стану, які передбачені частиною першою статті 8 Закону України «Про правовий режим воєнного стану». Крім того, вказаним Указом на Міністерство закордонних справ України покладається обов'язок забезпечити інформування в установленому порядку Генерального секретаря ООН та офіційних осіб іноземних держав про введення в Україні воєнного стану,

про обмеження прав і свобод людини і громадянина, що є відхиленням від зобов'язань за Міжнародним пактом про громадянські та політичні права та про межу цих відхилень і причини прийняття такого рішення [7]. Заслужує на увагу, що правом формувати і затверджувати перелік прав і свобод людини і громадянина, які тимчасово обмежуються у зв'язку із введенням воєнного стану, володіє виключно Президент України і виключно в указі про введення воєнного стану, який затверджується Верховною Радою України. Таким чином, забезпечується парламентський контроль за сферою прав і свобод людини та громадянина.

Частина заявлених нашою державою відступів від міжнародних зобов'язань України стосуються статей 8, 10, 11, 15 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, деякі з яких пов'язані з інформаційними правами людини і громадянина [8; 9]. Зокрема, це стосується ст. 10 Конвенції, відповідно до якої кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів [10]. Однак на національному рівні відсутній перелік інформаційних прав і свобод людини, які можуть бути обмежені під час воєнного стану, що узгоджувався б із нормами інформаційного законодавства України. Це викликає необхідність у постійних тлумаченнях правових норм з боку профільних органів публічної влади [11; 12]. При цьому, як відомо, єдиний орган в Україні, який мав право офіційно тлумачити закони України, – Конституційний Суд України, після проведення частини судової реформи (щодо правосуддя) позбувся таких повноважень. Отже, нині жодна публічна інституція не має права на таке офіційне тлумачення, а центральні органи виконавчої влади та інші публічні інституції не мають права заповнювати прогалини у законах шляхом їх тлумачення.

Ця ситуація спричиняє значну кількість надзвичайно актуальних і досі не врегульованих питань, що виникають у процесі публічного управління інформаційною сферою в

умовах воєнного стану і ролі органів виконавчої влади у забезпеченні інформаційної безпеки. Серед них, по-перше, виокремлюються складнощі у здійсненні громадянами свого права на участь в управлінні державними справами та реалізації механізмів громадського контролю за сектором безпеки та оборони, включно з отриманням інформації та даних про функціонування відповідних державних установ. Надзвичайно фрагментарний характер положень ст. 10 Закону України «Про національну безпеку» не дозволяє забезпечити дію інформаційного складника механізму громадського контролю (нагляду) під час правового режиму воєнного стану. Повномасштабна збройна російська агресія проти України триває вже четвертий рік, і розраховувати на її закінчення протягом найближчого періоду було б нереалістично. Тому надзвичайно важливим є збереження інформаційно-правового підґрунтя функціонування системи громадського контролю (нагляду) у секторі безпеки і оборони, що постає як один з найважливіших факторів збереження демократії, а також слугує запобіжником можливих зловживань посадових осіб. Втім, безумовно, збирання та поширення певних відомостей та даних про функціонування сектору безпеки і оборони має здійснюватися так, щоб держава-агресор не отримала переваг у збройному та інформаційному протистоянні.

Крім того, спостерігається відсутність законодавчих підвалин забезпечення балансу між безпекою фізичних та юридичних осіб і законодавчими вимогами до відкритості певних відомостей та даних. Спроби удосконалити правове підґрунтя в цій галузі робляться, як правило, точково і частіше після певних надзвичайних подій, пов'язаних з витоком інформації або використанням противником даних з відкритих джерел для своїх терористичних атак.

Слід також сказати, що існує проблема суперечливості та фрагментарності стратегічних напрямів інформаційної політики держави в умовах збройного конфлікту високої інтенсивності. Стратегія інформаційної безпеки, яка була затверджена Указом Президента України від 28 грудня 2021 року № 685/2021, не відо-

бражує всіх особливостей інформаційної політики після початку російського повномасштабного вторгнення. Виїзд за кордон після 24 лютого 2022 року декількох мільйонів громадян України не супроводжувався належною інформаційною підтримкою з боку держави, а ліквідація у 2025 році Міністерства національної єдності остаточно засвідчила відсутність системності, послідовності та цілеспрямованості в інформаційному забезпеченні повернення в Україну її громадян.

Окремого висвітлення заслуговує проблема звітності органів виконавчої влади як джерела отримання суспільством достовірної інформації про систему публічного управління. На жаль, звіти щодо діяльності важливих суб'єктів інформаційної політики тривалий час не оновлюються. Так, наприклад, Міністерство культури та стратегічних комунікацій України станом на 9 жовтня 2025 року не оновлювало щомісячну звітність про свою діяльність у вигляді відкритих наборів даних протягом року (за виключенням звітів про публічну інформацію, які регулярно публікуються на офіційному вебсайті міністерства) [13]. 29 жовтня 2025 року згідно з постановою Кабінету Міністрів України № 1396 вказане міністерство було перейменовано на Міністерство культури України, втративши функцію здійснення стратегічних комунікацій. Хаотичні зміни компетенції зазначеного центрального органу виконавчої влади в інформаційній сфері з 2019 по 2025 роки включали покладання на цей орган функцій ліквідованого Міністерства інформаційної політики України (2019), його перейменування у Міністерство культури та інформаційної політики України (2020), трансформацію інформаційного складника у здійснення стратегічних комунікацій, що відобразилося у зміні назви (2024), і, нарешті, виключення із назви згадки про стратегічні комунікації. Відповідь на питання про доцільність і наслідки таких змін, як вважається, можна було б знайти у постанові Уряду № 1396 [14], однак аналіз 39 слів її змісту не дозволяє знайти відповідь на жодне з цих питань.

Варто також акцентувати увагу на проблемі безпечної та достовірної комунікації з населенням на окупованих або прифронтових те-

риторіях, що вимагає розробки нових адаптивних каналів передачі інформації про безпеку, евакуацію та гуманітарну допомогу, а також розробки заходів щодо попередження індоктринації українських дітей, які перебувають на окупованих територіях або на території держави-агресора. Російська інформаційна політика насадження ідей і цінностей «руського міру» характеризується системністю, цілеспрямованістю, професійністю, масштабністю та наявністю достатнього бюджетного фінансування. Протистояння її деструктивному впливу вимагає підтримання функціонування низки альтернативних інформаційних каналів зв'язку між Україною та її громадянами, які мешкають на окупованих територіях.

Висновки. Для вдосконалення роботи органів виконавчої влади в інформаційній сфері під час воєнного стану видається за потрібне законодавчо встановити критерії та вичерпний список інформаційних прав і свобод, обмеження яких є допустимим у цей період, з огляду на необхідність дотримання рівноваги між інтересами національної безпеки та принципами прозорості й відкритості публічної інформації.

Необхідно також підвищити системність, послідовність і цілеспрямованість державної інформаційної політики, зокрема через оновлення та пристосування Стратегії інформаційної безпеки до реалій тривалого та високоінтенсивного збройного конфлікту. До оновленої Стратегії слід включити створення адресних програм інформаційної підтримки громадян України, які перебувають за кордоном, для збереження їхнього зв'язку з Батьківщиною та стимулювання майбутнього повернення.

Окрему увагу слід приділити інформаційній підтримці українців на тимчасово окупованих територіях. Потребує правового врегулювання питання використання безпечних і альтернативних каналів зв'язку з ними, а також визначення відповідального органу виконавчої влади, який матиме обов'язок систематично інформувати громадян на окупованих територіях про найбезпечніші маршрути для евакуації. Крім того, нагально необхідно посилити заходи, спрямовані на запобігання індоктринації українських дітей та молоді.

Література

1. Арістова І.В. Роль інформаційної сфери та науки «інформаційне право» у досягненні цілей сталого розвитку в умовах цифрової трансформації в Україні. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2025. № 2. С. 92–96. DOI: <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.04.2.14>.
2. Баранов О.А. Правове забезпечення інформаційної сфери: теорія, методологія і практика : монографія. Київ : Едельвейс, 2014. 497 с.
3. Марущак А.І. Передумови для формування правових механізмів протидії дезінформації в соціальних медіа у контексті національної безпеки: постановка проблеми. *Інформація і право*. 2022. № 1(40). С. 82–88. DOI: [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2022.1\(40\).254345](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2022.1(40).254345).
4. Кінша Д. Україна посідає 5 місце у світі за розвитком цифрових держпослуг. URL: <https://surl.li/payofz> (дата звернення: 13.10.2025).
5. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
6. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12 травня 2015 року № 389-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 28. Ст. 250.
7. Про введення воєнного стану в Україні : Указ Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022. *Офіційний вісник України*. 2022. № 46. Ст. 2497.
8. Derogation measures according to the Law of Ukraine No. 2111-IX. URL: <https://rm.coe.int/1680a5ef57> (дата звернення: 13.10.2025).
9. Communication contained in Note verbale No. 31011/32-119-16460 from the Permanent Representation of Ukraine, dated 12 February 2025, registered at the Secretariat General on 14 February 2025. URL: <https://surl.li/ovwugd> (дата звернення: 13.10.2025).
10. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини). *Офіційний вісник України*. 1998. № 13. С. 270.
11. Актуальні запитання щодо розгляду запитів на публічну інформацію в умовах воєнного стану. URL: <https://nads.gov.ua/dostup-do-publichnoyi-informatsiyi/piat-aktualnykh-zapytan-shchodo-rozghliadu-zapytiv-na-publichnu-informatsiiu-v-umovakh-voiennoho-stanu> (дата звернення: 13.10.2025).
12. Особливості відмови в задоволенні запитів у зв'язку з обмеженням доступу до інформації в умовах воєнного стану. URL: <https://surl.li/kjalxn> (дата звернення: 13.10.2025).
13. Міністерство культури та стратегічних комунікацій України. Звіти, у тому числі щодо задоволення запитів на інформацію. URL: <https://data.gov.ua/dataset/921d4618-57e3-4fbc-bb20-c02bd2495c73> (дата звернення: 13.10.2025).
14. Про перейменування Міністерства культури та стратегічних комунікацій України : Постанова Кабінету Міністрів України від 29 жовтня 2025 року № 1396. URL: <https://www.kmu.gov.ua/pras/pro-pereimenuvannia-ministerstva-kultury-ta-stratehichnykh-komunikatsii-ukrainy-1396-291025> (дата звернення: 30.10.2025).

References

1. Aristova, I.V. (2025). Rol informatsiinoi sfery ta nauky «informatsiine pravo» u dosiahnenni tsilei staloho rozvytku v umovakh tsyfrovoyi transformatsii v Ukraini [The role of the information sphere and the science of “information law” in achieving sustainable development goals under digital transformation in Ukraine]. *Analychno-porivnialne pravoznavstvo*, 2, 92–96. <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2025.04.2.14> [in Ukrainian].
2. Baranov, O.A. (2014). Pravove zabezpechennia informatsiinoi sfery: teoriia, metodolohiia i praktyka: monohrafiia [Legal support of the information sphere: theory, methodology and practice: monograph]. Kyiv: Edelweis [in Ukrainian].
3. Marushchak, A.I. (2022). Peredumovy dlia formuvannia pravovykh mekhanizmv protydii dezinformatsii v sotsialnykh mediia u konteksti natsionalnoi bezpeky: postanovka problemy [Preconditions for forming legal mechanisms to counter disinformation in social media in the context of national security: problem statement]. *Informatsiia i pravo*, 1(40), 82–88. [https://doi.org/10.37750/2616-6798.2022.1\(40\).254345](https://doi.org/10.37750/2616-6798.2022.1(40).254345) [in Ukrainian].
4. Kinsha, D. (n.d.). Ukraina posidaie 5 mistse u sviti za rozvytkom tsyfrovyykh derzhposlulh [Ukraine ranks 5th in the world in digital public services development]. Retrieved from: <https://surl.li/payofz> (data zvernennia: 13.10.2025) [in Ukrainian].
5. Konstytutsiia Ukrainy vid 28 chervnia 1996 roku № 254k/96-VR [Constitution of Ukraine of 28 June 1996 No. 254k/96-VR]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 30, 141 [in Ukrainian].
6. Pro pravovyi rezhym voiennoho stanu: Zakon Ukrainy vid 12 travnia 2015 roku № 389-VIII [On the legal regime of martial law: Law of Ukraine of 12 May 2015 No. 389-VIII]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 28, 250 [in Ukrainian].

7. Pro vvedennia voiennoho stanu v Ukraini: Ukaz Prezidenta Ukrainy vid 24 liutoho 2022 roku № 64/2022 [On the introduction of martial law in Ukraine: Presidential Decree of 24 February 2022 No. 64/2022]. *Ofitsiinyi visnyk Ukrainy*, 46, 2497 [in Ukrainian].

8. Derogation measures according to the Law of Ukraine No. 2111-IX. Retrieved from: <https://rm.coe.int/1680a5ef57> (data zvernennia: 13.10.2025) [in English].

9. Communication contained in Note verbale No. 31011/32-119-16460 from the Permanent Representation of Ukraine, dated 12 February 2025, registered at the Secretariat General on 14 February 2025. Retrieved from: <https://surl.li/ovwugd> (data zvernennia: 13.10.2025) [in English].

10. Konventsiiia pro zakhyst prav liudyny i osnovopolozhnykh svobod (z protokolamy) (Yevropeiska konventsiiia z prav liudyny) [Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (with protocols) (European Convention on Human Rights)]. *Ofitsiinyi visnyk Ukrainy – Official Bulletin of Ukraine*, 13, 270 [in Ukrainian].

11. Aktualni zapytannia shchodo rozghliadu zapytiv na publichnu informatsiiu v umovakh voiennoho stanu [Top questions regarding public information requests under martial law]. Retrieved from: <https://nads.gov.ua/dostup-do-publichnoyi-informaciyi/piat-aktualnykh-zapytan-shchodo-rozghliadu-zapytiv-na-publichnu-informatsiiu-v-umovakh-voiennoho-stanu> (data zvernennia: 13.10.2025) [in Ukrainian].

12. Osoblyvosti vidmovy v zadovolenni zapytiv u zviazku z obmezheniam dostupu do informatsii v umovakh voiennoho stanu [Features of refusal to satisfy requests due to restricted access to information under martial law]. Retrieved from: <https://surl.li/kjalxn> (data zvernennia: 13.10.2025) [in Ukrainian].

13. Ministerstvo kultury ta stratehichnykh komunikatsii Ukrainy. Zvity, u tomu chysli shchodo zadovolennia zapytiv na informatsiiu [Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine. Reports, including on information requests]. Retrieved from: <https://data.gov.ua/dataset/921d4618-57e3-4fbc-bb20-c02bd2495c73> (data zvernennia: 13.10.2025) [in Ukrainian].

14. Pro pereimenuvannia Ministerstva kultury ta stratehichnykh komunikatsii Ukrainy: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 29 zhovtnia 2025 roku № 1396 [On the renaming of the Ministry of Culture and Strategic Communications of Ukraine: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine of 29 October 2025 No. 1396]. Retrieved from: <https://www.kmu.gov.ua/npas/pro-pereimenuvannia-ministerstva-kultury-ta-stratehichnykh-komunikatsii-ukrainy-1396-291025> (data zvernennia: 30.10.2025) [in Ukrainian].

Дата надходження статті: 04.11.2025

Дата прийняття статті: 02.12.2025

Опубліковано: 26.12.2025